

Vad ser du?

Detta var en fråga, Herren ställde till profeten, då han visade honom ett av tecknen till de straffdomar, som skulle komma över judarna; och denna fråga upprepade han vid varje tecken, som han lät profeten se. Och då vi nu kastat en blick på de underbart punktliga uppfyllelserna av Herrens förutsägelser, skulle icke även vi förnimma denna fråga från Herrens mun: »Vad ser du?» Vad lär du av allt vad du skådat? Det första, vi måste se, om vi icke äro slagna med judisk förblindelse, är det, att bibelns profetior icke äro framkomna av människovilja, utan att de verkligen utgöra den allsmäktige Gudens uppenbarelser. Herren Gud förbarme sig över oss och väcke oss ur sömnen! Vi se ju, att det är Herrens mun, som talat. En stor, härlig syn! Se, bibeln innehåller själva Skaparens ord. Se, vi hava icke efterföljt några kloka fabler. Allt vad i bibeln står är en gudomlig sanning. Den ande som talar i bibeln, den Ande, som årtusenden förut sagt så punktligt, vad som skulle ske, den Anden skall sannerligen icke i en enda bokstav ljuga. Himmel och jord skola förgås, men icke en bokstav eller prick av vad den Anden talat. Detta är det första, vi nu böra se.

Men det andra, vi böra hava märkt, är det, att Herren Gud har satt judafolket till ett tecken bland alla släkter på jorden, till ett under och vittnesbörd för alla folk, att vi på dem skola se både hans godhet och hans stränghet (Rom. 11: 22); därför skulle de ock kringspidas ibland alla andra folk på jorden, för att med sitt besynnerliga öde vittna om, vilken den Herren var, vilkens blod de manade över sig, ja, vittna om alla Guds ords sanning. Och då blir det i synnerhet viktigt att fråga: Vad var det egentligen, som bragte denna förskräckliga dom över judarna? Det var synden, säger du. Ja, visserligen var det synden; men icke vad synd som helst; icke den synd, som ett botfärdigt hjärta begråter. Så säger Herren, då han för första gången intågar i Jerusalem och vid en blick över staden gråter över den och ännu en gång uttalar den oåterkalleliga domen — så uttrycker han orsaken därtill: »Därför att du icke kände den tid, då du var sökt.» Så säger Herren! Då vingårdsmännen först på mångfaldigt sätt misshandlat husbondens tjänare, och de slutligen, när han sände sin son, sade: »Denne är arvingen, kommen, låtom oss dräpa honom» (Matt. 21); då de, som voro bjudna till bröllopet, icke blott försummade det, utan ock togo fatt på hans tjänare, misshandlade och dödade dem (kap. 22) — så har Kristus förklarat orsaken — »då vart konungen vred och sände sina härar och förgjorde dessa dråpare och brände upp deras stad.» Så länge de läto »tukta sig av profeterna» och vördade ordet, fastän de ock syndade däremot, så agade och uppfostrade Herren dem såsom en fader sina barn; men då de icke mer ville höra hans röst, utan kastade hans ord bakom sig och omsider fögrepo sig på hans älskade Son och förkastade det enda försoningsoffret, då stod dem intet mer offer åter för synder, utan en förskräcklig förbudan av dom och nit av eld, som skall förtära motståndarna. Sådant skola vi lära av detta inför hela världens ögon varnande strafftecknet.

Så säger Herren: »Detta är domen» — eller fördörelsens väg och orsak — »att ljuset har kommit i världen, och människorna älskade mörkret mer än ljuset» etc. Detta är den otro, som fördömer, nämligen att människan är genom ljuset utan ursäkt, men icke vill stanna för dess maning, utan står emot och förbittrar hans helige Ande; såsom vi läsa i Jes. 63: »De voro ohörsamma och bedrövade hans helige Ande, och han förvandlades till deras fiende; han stridde själv emot dem.»

Om vi dömde rätt om oss själva, så vorde vi icke dömda, säger aposteln. Den människa, som stannar för Herrens röst, känner och erkänner sin synd, ville gärna vara den kvitt, men känner, att hon är bunden och vanmäktig under synden, ja, *vanmäktig* och *förtappad*, och därför söker barmhärtighet och frälsning *blott i Kristus* — med den människan har Gud ett beständigt tålmod — ja, »såsom en fader förbarmar sig över barnen, så förbarmar sig Herren över *dem*, som *frukta* Honom» = tillräknar den människan ingen synd till fördömelse, utan skådar henne blott i sin älskade Son, såsom sitt täcka och älskade barn. Så säger Herren och bedyrar det vid sitt eget eviga väsende, då han icke hade någon större att svärja vid: »Så sant jag lever, jag har ingen lust till den ogudaktiges död, utan att den ogudaktige vänder om ifrån sin väg, så skall han leva.» Och åter: »Jag är A och O, begynnelsen och änden. Jag skall giva den, som törstar, av livets vattenkälla för intet.» Hör! »för intet!» Eho du är, som läser dessa majestätiska ord, och om du har märkt av det föregående, att en levande och närvarande Gud och helig nitälskare talar i sådana ord: böj dig skyndsamt inför honom! Känn den tid, då du varder sökt!

Om du har det på något sätt illa med din själ, bunden under synden och främmande för din Gud, skynda

till honom, — till honom, som blott ropar: Kom, jag vill förlåta dig allt! »Allenast känn din missgärning, att du har syndat mot Herren din Gud; och om dina synder än vore blodröda, så skola de dock varda vita såsom snö» etc. »Icke har du åkallat mig, så att du har bemödat dig om mig — men du tröttade mig med dina synder, plågade mig med dina missgärningar. Jag, jag vill utplåna dina överträdelser för min egen skull och vill icke komma ihåg dina synder.»

O vilka nådefulla ord! och vi börja nu kanske tro, att de äro Guds egna ord. — Gud förläne oss nu blott själva Andens nåd till att tro och frälsa själen!

Och I, som stån i Guds förbund, fröjden eder vid varje blick på Guds ords visshet, fröjden eder, att I haven »det rike, som icke kan bäva»! På denna tid av synnerlig oro och ovisshet, då nästan hela världen börjar märka *sitt* rikets bedräglighet och vansklighet, och då uti det andliga de mångahanda lärdomsvädren pröva varje själ, om hon vill övergiva »det gamla ordet» (1 Joh. 2: 24) — vilken nåd, att få luta ett tröttat huvud till hans bröst, som heter »den Gamle» och »Evig Fader», som är, och som var och som skall bliva; och att hans eget ord dock är tydligt i frågan *om huru vi varda saliga*. Gud vare evigt lov, att vi icke behöva vara ovissa i den frågan! Låt sedan ingenting i denna värld mycket bekymra dig.

Allt är vanskligt, allt är fåfänglighet, utom detta enda, att hava Guds vänskap och visshet om det eviga livet. »Tiden är kort; de som fröjda sig, vare såsom fröjdade de sig icke; och de som gråta, såsom gräte de icke; och de som köpa, såsom behölle de icke; ty denna världens väsende förgås»; snart hava vi alla lika. Saliga då alla de, som trösta uppå honom! Och redan i tiden, vilken himmelsk tröst i alla vedervärdigheter, att icke det allra minsta händer mig, icke så mycket som ett hår faller av mitt huvud, utan min Faders tillskickelse! Det allra minsta som gläder mitt hjärta, det är skickat av min Fader; det allra, minsta, som oroar eller bedrövar mig, det är ock skickat av min Fader (Klagov. 3:37,38; Jes.45:7; Amos 3:6). Detta är den enda grunden för ett fridfullt hjärta i denna oroliga värld. Därför, ännu en gång: »Varen frimodige och oförfärade i edra hjärtan, alle I, som sätten edert hopp till Herren! *Han* är med eder alla dagar intill världens ände.» Och så, som han älskade de sina, som voro i världen, så *älskar han dem intill ändan!* Amen.

- C-O Rosenius

© [www.pietisten](http://www.pietisten.com)

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikets tillväxt.

Texterna får dock inte användas i någon form av försäljning utan tillstånd från [pietisten.com](http://www.pietisten.com).